

Zadaj pytanie filmowi animowanemu

Anny Marii Filho

Uczę poprzez kino

Zadaj pytanie filmowi animowanemu

autorstwa Anne Marie Filho

Projekcja filmu animowanego powinna umożliwić studentom spotkanie dzieła, kwestionować je, formułować krytyczny osąd, wyrażać opinię, uargumentowany punkt widzenia, debatować, porównywać, przedstawiać perspektywy, budowania powiązań z innymi dziełami, innymi sztukami, inne media, które przejęły ten sam obiekt. To jest okazja uczniom zdobywanie wiedzy i rozwijanie umiejętności które mogą wystawić na próbę przy innej okazji.

Deszcz i ryby © Risa Kimpara

Dwa zwyczajne, ale różne sposoby działania przestuchiwania

Kiedy klasy są zapraszane do studiowania przedmiotu, czymkolwiek by nie był, oferowanego przez natury lub wytworzone sztucznie, jak na przykład: a tekstu lub filmu, można zastosować dwie metody przestuchania.

- Zestaw starannie zorganizowanych pytań, często według stopni złożoności, jest przedstawiany uczniom, którzy na nią odpowiadają.
- Przestuchanie nie jest zatrzymywane z góry, ale jest konstruowane zgodnie z nim refleksje uczniów, gdy odkrywają przedmiot do studiowania i zareagować; organizacja tych refleksji i ich rozwinięcie pozwoli koniecznie do osiągnięcia celów postawionych analizie, do zrozumienia znaczenia, które pozostają identyczne w obu modalnościach; zainteresowanie tej sekundy podejście polega na stworzeniu warunków do stopniowego przyswajania metody, autonomii, w tym poprzez stopniowe uświadamianie ludzi badacze istnienia niezmienników w swoich obserwacjach. Dostosowanie się do ich wieku i poziomu leży w gestii nauczyciela zachęcić uczniów do zastanowienia się nad wdrażanymi przez siebie strategiami kwestionować, analizować, rozumieć, aby móc je krytykować, przyswoić, móc je przyswoić, ponownie wykorzystać i rozwijać.

Aby zilustrować tę kwestię, wyobraźmy sobie teraz, że są to studenci zaproszeni do obejrzenia filmu Risy Kimpara „Deszcz i ryba”.

Utrzymaj cel edukacja wizerunkowa

Wyświetlanie filmu animowanego jest zawsze możliwość zaoferowania spotkanie uczniów z A praca, praca twórcza artystyczny, zgodnie z podejściem zajęcia artystyczne i to niezależnie od realizowanego celu.

Warto w tym miejscu przypomnieć podejście do nauczania artystyczny taki że ona jest sformalizowane w różnych publikacje dostępne na Strona internetowa Eduscol, w dziale poświęcony tym naukom¹. Nacisk położony jest na jakość czego można się spodziewać po tych spotkaniach z dzieła artystyczne. Badanie filmów animowanych z których można pożytecznie czerpać inspirację propozycje w nich zawarte dokumenty towarzyszące.

¹ <https://eduscol.education.fr/cid99287/ressources-accompagnement-enseignements-artistiques-aux-cycles.html>

W szczególności „W zasięgu ręki, w zasięgu słów, w zasięgu oka: spotkanie z dziełami plastycznymi dla dzieci w wieku od 6 do 9 lat” oraz „Spotkanie z dziełami w szkoleniu uczniów w wieku od 9 do 12 lat: odważ się odkrywać, zadawać pytania, badać, zadawać pytania... zostań odkrywcą sztuki”.

Od mobilizacji osobistego doświadczenia do wiedzy

Dzieci są poruszone i rozumieją film w świetle swoich doświadczeń. Jeśli praca tutaj formalnie różni się od tamtych z którym uczniowie są zaznajomieni, odnosi się w zasadzie do wspólnego doświadczenia deszczu, jego doświadczenia hałasy, odgłosy parasola, dużego czy małego, z którym chcemy się bawić, może odgłos autobusu szkolnego. Angażuje pamięć, łatwo zakotwicza się w osobistej historii i zachęca do gry konotacjami percepcyjnymi.

W zależności od projektu możemy przygotować się do spotkania poruszając przed projekcją temat „deszczu”. Kto kocha, kto nie kocha nie ? Po co? Jakie pamięci? Jakie obrazy? Będziemy mogli pisać, rysować, inscenizować siebie, zgłębiać słownictwo wyobraził sobie deszcz, zanim odkrył, co reżyser sobie wyobraził i opowiedział.

Być może praca odbije się także na kulturze dziecięcej. Zajmuje się dużą liczbą dzieł, odpowiednich dla wszystkich grup wiekowych deszcz. W zależności od wieku czytano im książki lub sami czytali, w których konfrontowano bohaterów deszcz, klasyki literatury dziecięcej jak np. album Agnès Rosenstiehl „Mimi Cracra, deszcz, ona to kocha!”.

Zapamiętają dziecięce rymowanki w języku francuskim: „Pada deszcz, jest mokro, jest impreza z żabami”, „Paszcze, pada deszcz” w języku angielskim, „Rain Rain Go Away”... Czy będą mieli okazję zobaczyć Gene'a Kelly'ego śpiewającego w deszczu? W każdym razie dla wielu z powodów osobistych, kulturowych, społecznych... uczniowie mają już w sobie zasoby potrzebne do zrozumienia filmu.

Świadomie lub nie, studenci zmobilizują także swoją wiedzę i doświadczenie z samej budowy historii, które stanowią podstawę ich oczekiwań i pozwalają przewidywać nadchodzące przygody. W filmie Risy Kimpara pt. Rozwój tej historii jest oryginalny w swojej trzeźwości. Mogłoby to pokrzyżować aspiracje młodych studentów, tych, którzy mogli się wyżywić tych wcześniejszych doświadczeń, kładąc podwaliny pod wczesną kulturę literatury i kina.

Film ten ma charakter zarówno narracyjny, z bardzo wyrafinowanym wątkiem narracyjnym, jak i kontemplacyjny. To może być mylące.

Rue de Paris, deszczowa pogoda. Gustave Caillebotte. 1877. Instytut Sztuki w Chicago

Eksploracja

Spotkanie z dziełem oznacza także spotkanie z jego autorem, to umiejscowienie kontekstu jego powstania i dystrybucji. Należy przeszkolić uczniów, aby zwracali uwagę na te informacje. Znaczenie tej identyfikacji zostanie potwierdzone dopiero poprzez jej powtórzenie, poszerzona o inne dzieła malarskie, muzyczne, literackie... Skromna jest kwestia nauczania ich szacunku dla autora, jego pracy i zespołu. Poza tym będą mogli krok po kroku zdobywać wiedzę o kulturach, których dzieła noszą ślady epok, z czasem odkrywają, jak mówiono od dawna, „szkoły”.

w przypadku innych sztuk poprzez grupowanie, jeśli to konieczne, artystów w szkoły według ich kraju pochodzenia, według wieku, według ruchu artystycznego, do którego należą.

Filmy animowane oferowane na platformie są przesiąknięte kulturą swoich twórców, ale jednocześnie szeroko otwarte na inne wpływy, a skład samych zespołów produkcyjnych jest często wielokulturowy. Zauważymy że większość filmów ma tytuły w języku angielskim, że w zależności od ich wieku i cyklu uczniowie nauczą się tłumaczyć. Nie wchodząc tutaj w kontrowersje, to użycie języka angielskiego w filmach wyprodukowanych w krajach, w których nie jest to ten język Urzędnik podkreśla wystąpienie skierowane do międzynarodowej publiczności, której kultura również będzie miała wpływ na odbiór. W zależności od tegorocznego projektu będziemy mogli zachować ślady tej identyfikacyjnej pracy w „kontekście” dzieł.

W przypadku filmu „Deszcz i ryba” informacje zawarte w samym filmie są systematycznie wpisane dwa pisma: alfabet japoński, następnie alfabet łaciński. Informacje w języku japońskim są zatem tłumaczone na język angielski.

Tytuł	Deszcz i ryby	Tytuł pojawia się po 43 sekundach, w języku japońskim i w Angielski. Angielskie nazwy tytułów nie zaczynają się wielką literą, zgodnie z wymogami konwencji. Japońskie znaki oznaczają „złotą rybkę”, a nie a nie „deszcz i ryby”. Nie różnią się niczym małe tódkki wyróżniające się na tle mglistego horyzontu. 魚 = czerwony. 魚 = ryba.
Autor	Risa Kimpara	Japoński reżyser
Zespół i podział funkcji		Informacja ta pojawia się na końcu filmu.
Scenariusz, projekt, montaż i animacja	Risa Kimpara	4.22
Asystent animacji	Yusuke Kazuta	4.22
Muzyka	Yusaku Masuda	4.28
Efekty dźwiękowe	Takuji Oe	4.28
Mikser dźwięku	Yoshito Morita	4.28
Produkcja	Uniwersytet Sztuki w Tokio	4.28
Reżyseria:	Risa Kimpara	4.34
Produkcja	Uniwersytet Sztuki w Tokio	4.34
Miejsce produkcji	Uniwersytet Sztuki w Tokio	Pojawia się na ekranie od początku.
Kraj produkcji	Japonia	Indukowany przez Tokyo University of the Arts
Data ukończenia	2010	Data na dole czarnego ekranu, ostatnie zdjęcie.

Można podać inne informacje.

Długość filmu	4.47 sekundy
Techniczne	Film 2D
Dodatkowe informacje o produkcji	Film wyreżyserowany przez Risę Kimpara1 w ramach jej pierwszego roku na Tokyo University of the Arts.

Uwzględnienie wszystkich tych elementów zależy od projektu realizowanego na zajęciach i poziomu uczniów. Jednak wydaje się istotne jest, aby uczniowie metodycznie przyzwyczajali się do wymieniania choćby nazwiska autora, nie zapominając przy tym o powstawaniu filmu angażuje zespół oraz określenie roku i miejsca produkcji.

Jeśli nauczyciel planuje nakręcić film animowany ze swoją klasą, może już tutaj zaobserwować odmienność ze swoimi uczniami funkcje pełnione przez członków zespołu, tyle ról, które można następnie rozdzielić.

Starszym osobom może wydawać się różnica pomiędzy formą tego filmu a japońskimi produkcjami, które widzieli. Jesteśmy tu bliżej założycielskiego dzieła Chińczyka Te Wei (1915-2010) i jego animowanych prań czy osobliwości Isao Takahaty w Opowieści o księżniczce Kaguyi (2013). W wyborach reżysera widoczne są elementy kultury japońskiej.

Narracja. Treść, podsumowanie, konspekt

Interesujące jest zaproszenie uczniów do ustnej i/lub pisemnej prezentacji proponowanej historii.

Możemy preferować termin „hak” od „haczyka” zapożyczonego z handlu (oferta sprzedażowa, argument handlowy) i dziś powszechnie używane do wywołania prezentacji w jednym lub dwóch zdaniach, która musi wzbudzić zainteresowanie, zwykle bez ujawniania zakończenia. W ogóle ta prezentacja, ten „haczyk”:

- . przedstawia sytuację wyjściową
- . określa znaki
- . opisuje pierwsze wydarzenie, które rozpoczyna historię i które może zmienić życie postaci(ów) poprzez otwarcie otwierając im pole możliwości, tworząc mniej lub bardziej mocne napięcie.

Tematem kilku z tych krótkich prezentacji był film „Deszcz i ryba”.

Oto trzy, zaczerpnięte z witryn cytujących tę pracę, do których dołączono czwartą propozycję zaproponowaną na stronie anglojęzycznej:

„Pewnego deszczowego dnia mały chłopiec czeka na autobus i puszcza wodze fantazji. Do głowy przychodzą mu obrazy.”
Platforma Films pour enfants

„Podczas ulewy mały chłopiec, ukryty pod parasolem, czeka na autobus i odchodzi zamyślony”.
Cinemapublic.org

„W deszczowy dzień chłopiec czeka na przystanku autobusowym. Krople wody bębnią i tworzą fale w kałuży. Nagle początek. Żółta rybka w stawie...”
3dvf.com

„Pewnego deszczowego dnia chłopiec czekał nadąsany na przystanku autobusowym. Brzęczały, krople deszczu skakały i falowały w kałuży. Obserwując to, zobaczył coś [skok]. Kiedy chłopiec zajął do kałuży, pływała w niej czerwona ryba. To opowieść o czerwonej rybie, którą chłopiec zobaczył w deszczowy dzień.”
Letterboxd, sieć społecznościowa dla miłośników filmu

Kompozycja tego haczyka i wybór, jaki się z nim wiąże, są wymagające i pozwalają uczniom na formującą refleksję. W powyższych przykładach w pierwszych słowach wymieniony jest deszcz. To ona jest siłą napędową akcją, która podwaja intensywność, tworząc kałuże, lustro dla dziecka. Kiedy się zatrzyma, film też się zatrzyma.

Możemy pracować także nad jeszcze krótszymi formami, frazą rzeczownikową lub hasłem towarzyszącym tytułowi.

Napisanie „pitchu” może być pierwszą lub nową okazją do zakwestionowania wybranego tytułu.

Uczniowie zaobserwują różnicę między tytułem japońskim, który oznacza „żółtą rybkę”, a tytułem angielskim, który można przetłumaczyć na „deszcz i ryby”. Skąd ta różnica, zakładana przez reżysera? Jaki jest interes pierwszego, drugiego? Jaki inny tytuł wyobrażaliby sobie uczniowie? Na wzór La Fontaine’a „Dziecko, deszcz i ryba”, co bardziej nawiązuje do historii, bez wyraźnego morału? Albo, zupełnie inaczej, „Czekanie”, „Deszczowa zaduma”, co przekłada się na sytuację dziecka, jego sposób myślenia. Uczniowie mogą wymyślić wiele odpowiedzi.

Zajęcia będą także miały możliwość porównania tytułu filmu z tytułami nadawanymi przez innych twórców, poetów, malarzy, muzyków... prace poświęcone deszczowi, takie jak te cytowane na końcu tego dokumentu.

Streszczenie jest dłuższe i opowiada całą historię. Termin „streszczenie”, zawarty w leksykonie kina, może należy traktować jako synonim i jako taki przedstawiać uczniom w wieku od 9 do 12 lat. W podsumowaniu „Deszczu i ryb” zaprezentowane zostanie pewne łatwe do pokonania trudności, z jednej strony wynikające z przeplatania się marzeń z prawdziwym doświadczeniem, z drugiej wynika z wielości interpretacji dotyczących bohaterów i łączących ich ogniwi. Podsumowanie pyta uczniowie identyfikują miejsce, postacie, ogniwa, które ich łączą, akcję, w którą są zaangażowani.

Miejsce, wystrój

Film nie pokazuje konkretnej scenerii. Rzadkie wskazówki potwierdzają hipotezy:

Wskazówki wizualne:

- . Biała bariera (w 0,23)
- . Podłużny znak (0,48), jak rozumiemy, oznacza przystanek autobusowy
- . Autobus lub autokar
- . Naskicowane drzewa i budynki (od 3,29)

Sygnały dźwiękowe:

- . Odgłosy jadących samochodów
- . Dźwięk autobusu i jego pneumatycznych drzwi.

W zależności od osobistych doświadczeń uczniowie obojętnie rozpoznają miasto, wieś, przysiółek, drogę, kampanii, ale raczej nie będą w stanie pójść dalej i potwierdzić swoich hipotez. Akcja może toczyć się w miejscach, w różnych krajach.

Deszcz, a następnie blask wywołany powrotem słońca zakrywają lub przytłaczają elementy wystroju. Uwaga jest taka skupiono się na dziecku, parasolce, autobusie, kilku istotnych elementach opowieści, a przede wszystkim na deszczu, a potem na słońcu którzy są istotnymi aktorami i którzy karmią emocje dziecka.

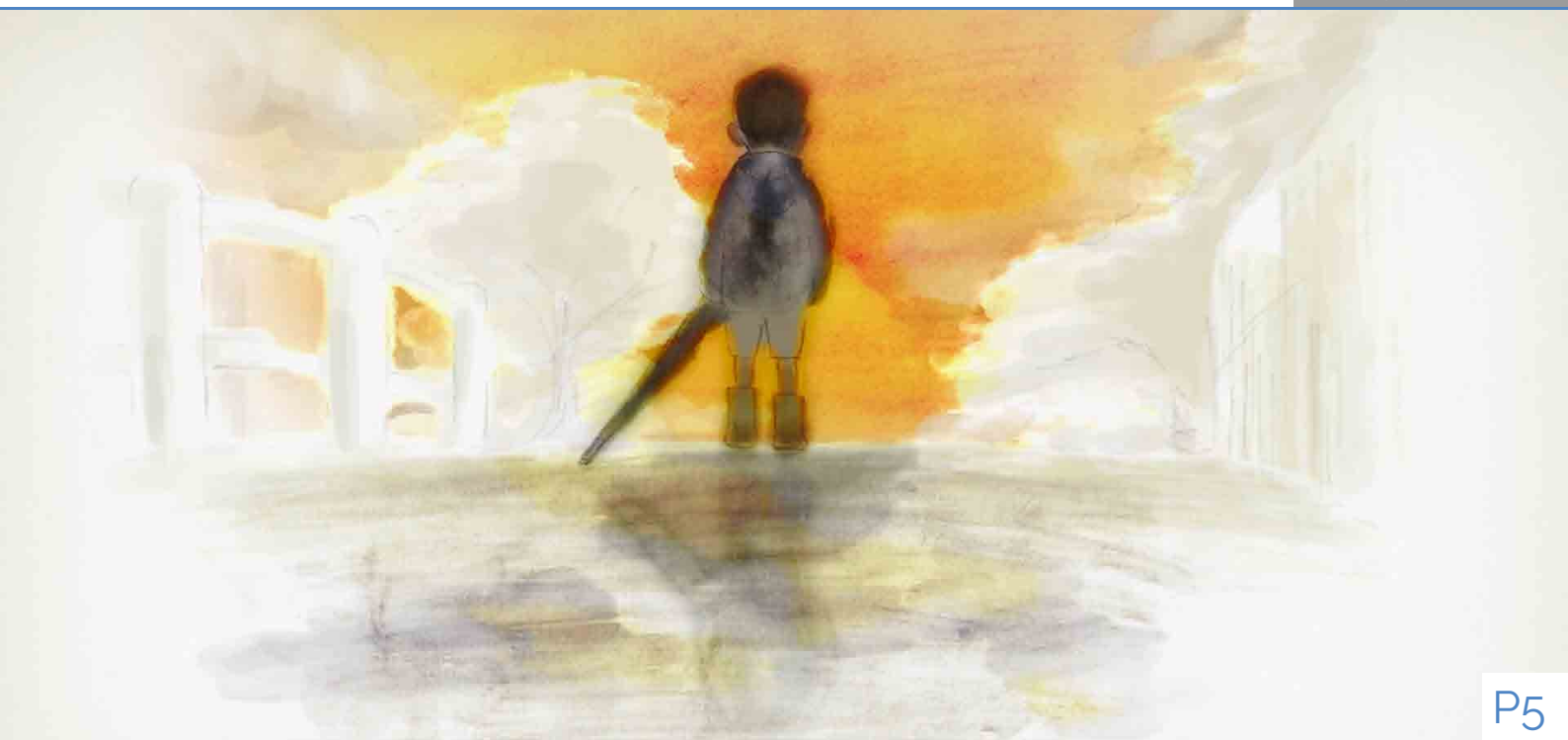
Podczas pierwszego spotkania Satsuki, Mei i Totoro w filmie „Mój sąsiad Totoro” (Hayao Miyazaki, 1988)

Kurtyna przeciwdeszczowa ukrywa również szary wystrój, fragmentując go. Czy reżyser pamiętał ten odcinek filmu?

Deszcz i światło mają zdolność rozpuszczania. Rozpuszczenie elementów wystroju uwydatnia wybraną kolorystykę. precyzyjne kształty znikają, a dziecko ewoluje w wszechobecną szarość, potem w klarowność pomarańczowo-żółtego. Kilka odcieni ledwo odróżnia buty chłopczyka, jego lekko niebieskawe ubranie, przypominające odcienie szarości.

Świat deszczu jest tak monochromatyczny jak pranie Te Wei. Czerwona ryba, złota rybka, przynosi złoty kolor następnie dociera do całego nieba, w momencie, gdy wreszcie przybywa oczekiwany dorosły. Kolorystyka dekoracji odpowiada kolorystyce uczucia, emocje dziecka, znaczą je w równym stopniu, co są ich przyczyną.

Deszcz i ryby © Risa Kimpara

Postacie

W tym dekorze wrażeń główny bohater jest rozpoznawalny. On jest dzieckiem. O jego niewielkich rozmiarach świadczą:

- . Proporcje dziecko/parasol
- . Proporcje znaku przystanku autobusowego/dziecka
- . Proporcje dziecko/dorosły, widziane z lotu ptaka w ostatniej części (zdjęcie przedstawiające go obok osoby dorosłej).

To prawdopodobnie mały chłopiec, jeśli zinterpretujemy to w ten sposób:

- . Jego ubranie jest dziecięce i częściej noszone przez chłopców, ale w danej klasie może tak być
- chęć to omówić

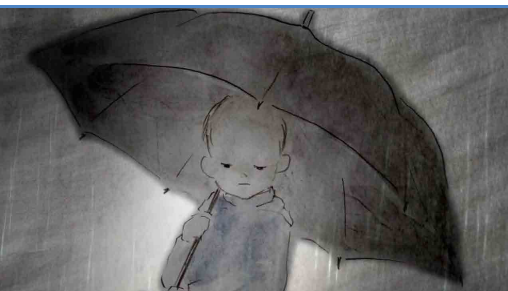
- . Jego krótka fryzura, ale uczniowie też będą mogli o tym porozmawiać.

Autorzy przytoczonych wyżej boisk jednomyślnie rozpoznają małego chłopca.

Rysunek dostarcza także wskazówek na temat stanu umysłu dziecka.

- . Jego twarz: oczy, usta są wyraziste.

Usta są zaciągnięte, „zaciśnięte” linią, która może wyrazić smutek, przygnębienie, radość, zaskoczenie.

Dziecko przechodzi od smutku do przyjemności odkrycia kota, a potem do zdumienia marzyć, zanim radośnie odnajdzie się oczekiwaną osobą dorosłą. Wszystkie te uczucia są oznaczone w jednym wierszu. Sposób, w jaki ciągnie parasol, podkreśla to wrażenie smutku.

Wokół dziecka pozostałe postacie są nieprecyzyjne.

- . Zwierzęta, prawdziwe jak ciemny kot, który miauczy i ucieka przed wodą; prawdziwy i jednocześnie nierealne, jak te złote rybki, które mnożą się w snach na jawie i którzy latają.

- . Postać kobieca, niczym metamorfoza jednej z tych ryb, która pozuje pocatunek w powiekę dziecka.

- . Postać męska, która interweniuje na końcu, pięści włosy dziecka, przed wznowieniem z nim podróży.

Dorośli, zarówno w dziecięcych marzeniach, jak i w rzeczywistości, są delikatni i wrażliwi obrońcy. Ich obecność kojarzy się z przyjemnością i szczęściem. Studenci będzie formułować hipotezy. Bez wątplenia będą chcieli rozpoznać w człowieku ojca, którego dziecko oczekuje i będzie musiał uzasadnić tę interpretację. Czy oni też osądzą że wysniona kobieta jest obrazem matki, o której myśli dziecko? Matka nieobecny w rzeczywistości, ale obecny w wyobraźni małego chłopca.

Postać kobieca wydaje się zrodzić z metamorfozy złotej rybki, ryby d'lub, jak mówimy po angielsku, „złota rybka”. Ona, której złote włosy rozwija się jak zawołowane płetwy ryby, szybko znika.

Metamorfoza zwierząt w ludzi i odwrotnie to temat uniwersalny i pojawia się w wielu legendach, zarówno w Japonii, jak i w innych krajach.

Wykorzystał to Hayao Miyazaki, czytelnik Owidiusza i otwarty na kulturę zachodnią wyobraźnię, komponując „Ponyo na klifie” (2008), historię a małą dziewczynkę ze złotą rybką, nie bez inspiracji z daleka Andersenem.

Deszcz i ryby © Risa Kimpara

Akcja

Pada deszcz. Dziecko ciągnące za sobą parasolkę idzie w stronę przystanku autobusowego.

Od 0,15 do 0,39 dziecko przechodzi przez pole od lewej do prawej, wyglądając smutno, ciągnąc parasolkę. Ruch jest podkreślony przez naprzemienność ujęć, ukazująca dziecko w zbliżeniu, a następnie w ujęciu średnim. Każda zmiana planu pozwala nam na wymianę Przesuń dziecko na lewą stronę obrazu i powtórz ten ruch od lewej do prawej.

Strzał 0,30/0,31 nakłada się na dwa strzały.

W filmie kilkakrotnie nałożą się na siebie dwa obrazy, zaznaczając przejścia z dużą płynnością.

Od 0,31 do 0,39 dziecko przechodzi przez pole i znika, opuszcza kadr po prawej stronie, pozostawiając puste miejsce na swoje pojawienie się, a następnie tytułowi bohaterowie znikają.

W odcinkach 0,47 i do 0,54 film przedstawia dziecko stojące na przystanku.

Dziecko stoi na przystanku autobusowym. Przyjeżdża autobus, zatrzymuje się i odjeżdża.

Od 0,55 do 1,07 autobus wjeżdża na pole od lewej strony, przejeżdża i zatrzymuje się, przed wyjściem z ramki po prawej stronie.

Ścieżka dźwiękowa informuje o pneumatycznym otwieraniu drzwi następnie zamknij tak, abyśmy nie widzieli ich na obrazie.

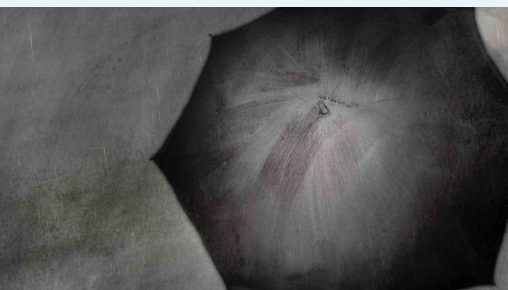
Dziecko nie wsiadło do autobusu. Został, czeka pod uporczywy deszcz.

W wersji 1.08 znikający autobus ukazuje dziecko wciąż stojące na przystanku. My mogliśmy pomyśleć, że wsiądzie do autobusu i zdziwi się, widząc go.

Ulewa wzrasta. Dziecko otwiera parasolkę, która rezonuje.

Od 1.09 do 1.16 dziecko jest zajęte otwieraniem parasola.

W wersji 1.17 parasol zakrywa prawie całe pole, wtedy widać w nim dziecko zbliżenie (1.18) i średnie ujęcie (1.19), przy czym oba obrazy są nałożone na siebie w 1.19.

Dołącza do niego kot i ukrywa się obok niego pod parasolem.

Dziecko czeka i kilka sekund poświęca na pokazanie mu tego, nieruchomo żółć, bezczynność. Wtedy przychodzi mu do głowy pomysł (1.31, nałożone obrazy), aby pobawić się swoimi parasol (1.31 do 1.42). Choć ujęcie jest jeszcze z bliska, dziecka niewiele widać stopniowo opadając lekko, jakby widok na niego nabierał wysokości, w ujęciu śledzącym, zarówno do tyłu, jak i w pionie. Od 1.42 do 2.05 uwaga dziecka zostaje wchłonięta przez miauczenie kota, które pozostaje poza ekranem. Dziecko jest teraz w środku obrazu, a w wersji 2.00 nowy ruch w pionie pozwala odkryć kota.

2.05 ukazuje dziecko na przystanku autobusowym, jak widzieliśmy wcześniej (por. 1.19), ale pod jego parasolem kot schronił się. Dziecko nie jest już samotne.

Deszcz i ryby © Risa Kimpara

Dziecko i kot obserwują swoje odbicie w kałuży. Dziecko odkrywa złotą rybkę, która jest zaczyna latać wokół niego w towarzystwie roju innych wirujących ryb. Pojawia się kobieca postać śmieje się, składa pocałunek na twarzy dziecka, po czym znika.

Poniższy obraz (2.20/2.11) jest zaskakujący. Wygląda na niski kąt, ale to odbicie wyjaśnia ten efekt. Postacie rozdzielają się w odbiciu kałuży (2.12-2.20), wówczas dwa światy współtłustnieją, a w wodzie rozwinię się wszechświat niezwykle.

Złota rybka pojawia się w 2.25, jakby zrodzona z kropli wody, która zajmuje obraz od 2.21 do 2.25. Wydaje się, że umiera w 2.38 i odradza się z dwóch rąk, które go chwytają, ostoń go, a następnie wypuść, jak ptakowi (2.39-2.45). Te dwie ręce nie wydają się być rękami dziecka, które staje się zdumionym widzem lotu ryby, a potem wszystkich ryby wokół niego. Obraz umieszcza go w centrum, w zbliżeniu, w zbliżeniu, w średnim ujęciu, aby także odkryć balet licznych otaczających go ryb (2.55-3.03, superpozycja). W wersji 3.10 zbliżenie pozwala nam uchwycić pocałunek kobiety z jasnymi włosami na powiece, zanim zniknie (3.13, kilka obrazów nałożonych na siebie, aby zaznaczyć prędkość ruchu). Dziecko zostaje samo, a potem znika.

Puste pole, zabarwione coraz bardziej żółto-różowymi kolorami, przecina złota rybka od dołu do góry i od prawej strony w lewo (3.20). Ryba znika w głębi pola (3.21).

Wróciło słońce. Ryby zniknęły, ale niebo, znów słoneczne, ma ich kolor. Kot odchodzi. Dorosły, prawdopodobnie poza autobusem, jest teraz z dzieckiem. Delikatnie gładzi jej głowę. Dorosły i dziecko wychodzą razem.

Niebo złożone przez słońce wypełnia całe pole od 3.22 do 3.28. Pomarańczowe kształty na niebie przypominają kształt ryby czerwony, okrągłość ciała, wydłużona trójkątność ogona. Sylwetki dziecka i kota, zwrócone plecami do nieba i w wystroju pojawiają się ponownie, zdublikowane w swoim odbiciu na ziemi, podczas gdy skierowany na nich wzrok cofa się, jakby pod wpływem ze strzału śledzącego od tyłu. Zamknięty parasol potwierdza, że deszcz ustał. Kot opuszcza dziecko (3.36). W wersji 3.55 obrazy są nałożone, a dziecko widziane z góry, z głową skierowaną w dół pośrodku i twarzą odbitą w kałuży dziecko, wciąż zafascynowane, nadal patrzy. W odbiciu pojawia się cień za nim (4.05). Dziecko je poszerza oczy. Odwraca się i staje twarzą w twarz z przybyciem (4.08), którego spojrzenie film przyjmuje, a które pozostaje poza ekranem. W ten sposób widać dziecko nurkowanie, zaskoczony, bez uśmiechu. Ręka, duża i szeroka, wchodzi w ramę od góry ramy i opiera się na głowie (4.12) które obejmuje. Dziecko zamyka oczy i otwiera je ponownie, uśmiechając się (4.14), a nawet coraz bardziej się rumieniąc więcej (4.15). Jego radosna twarz nałożona jest na autobus (4.16), który opuszcza kadr wychodząc przez kadr po prawej stronie i który w ten sposób ukazuje dziecko i osobę dorosłą trzymającą teraz parasolkę. Dorosły wyciąga rękę do dziecka (4.18) i dwóch sylwetek, które zdezorientowany w profilu (4.20) przesunąć się teraz w lewo i zniknąć. Pole jest puste (4.20/4.22) do pojawiają się napisy końcowe. Dorosły i dziecko pojawiają się ponownie pośrodku, za nazwiskami członków zespołu. Mają plecy i zdają się zmierzać w głąb pola.

Off-camera to przestrzeń opowieści, która nie pojawia się w kadrze. Pole to widoczna przestrzeń wewnątrz kadru. Autorka wykorzystuje off-kamerę, by na chwilę ukryć przed widzem to, co widzi dziecko: kota, dorosłego.

Rozszerzenia:

Na podstawie wskazówek znalezionych w filmie uczniowie mogą zostać poproszeni o wyobrażenie sobie, co wydarzyło się wcześniej, o podanie imienia dziecka, wymyślenie jego historii, która doprowadzi go do przeżycia chwil opowiedzianych w filmie.

Deszcz i ryby © Risa Kimpara

Temat

Definicja tematu może być powodem dyskusji w klasie.

Temat oczekiwania wydaje się być w centrum tej narracji.

Jednak interesujące może być scharakteryzowanie go: bezczynny, samotny...

Istotny jest także motyw deszczu. Świadczy o tym tytuł, który zawiera słowo „rain” w języku angielskim.

Poruszany jest także temat dzieciństwa: umiejętność marzeń, wyobrażania sobie, umiejętność pozostawienia rzeczywistości w celu jej refleksji rozwin wokół siebie wszechświat odkryty w sobie i/lub w legendach, opowieściach... ale także relacje z dorosłymi te kobiece i męskie postacie. Postać ojca jest rozpoznawalna, postać matki jest wymarzona. Czy matka byłaby nieobecny, chory jak w „Mój sąsiad Totoro” Miyasaki, gdzie dwie małe dziewczynki, Satsuki i Mei, mieszkają samotnie z ojcem?

Koinobori w Japonii, Dmitrij Popow

Hiroshige, 1895. Muzeum Brooklyńskie

Wzór latającej ryby

Latające ryby odgrywają ważną rolę w kulturze japońskiej. Są reprezentowane w Koï Nobori, dosłownie „serpentyny karpiove”. wiatróvky w kształcie karpia koi, wykonane na potrzeby „Tango no sekku, „impieza chłopięca (sekku). Energiczny karp pływa pod prąd odwaga, która zasłużyła im na ten hołd. Ten wzór „latającej ryby”, którego tytuł Japońska „złota rybka” podkreśla znaczenie, umieszczając marzenia w sercu filmu, wewnętrzne życie chłopczyka, odstonięte na chwilę przez pojawienie się ryby.

Ścieżka dźwiękowa

Ścieżka dźwiękowa filmu jest całkowicie pozbawiona dialogów. Decydując, to nie tylko wsparcie, to wzmacnia percepcja wzrokowa, orientuje ją. Podkreśla kompozycję, ruch, definiuje momenty, wspiera, podtrzymuje znaczenie, pomaga do zrozumienia. Może zmniejszyć polisemię obrazów.

Słuchaj, nie widząc

Jeżeli projekt ma zwrócić uwagę uczniów na znaczenie tej ścieżki dźwiękowej, można zaproponować jej posłuchanie przed obejrzeniem filmu dla siebie, a następnie umożliwienie uczniom formułowania hipotez na podstawie tego słuchania. Ścieżka dźwiękowa Rain and Fish składa się z trzech, oczywistych dla ucha części.

. W pierwszym słyszymy, że pada deszcz, ktoś idzie, jadą samochody, „samochód” zatrzymuje się i odpala ponownie, ale dzieci mogą rozpoznać dźwięk pneumatycznych drzwi autobusu, dzwonek poprzedzający miauczenie.

Czy osobiste doświadczenia pozwolą im także zwracać uwagę na bębnienie deszczu o parasol?

. W drugim przypadku muzyka niczym ksylofon pokrywa pole dźwiękowe, przerywane odgłosami deszczu.

Najpierw jest powolny, potem bardzo szybki, a potem znowu się zmienia.

. Wreszcie w trzecim deszczu już nie słychać. Dzwonek dzwoni słabo, a potem znika.

Samochody jeżdżą z hałasem, jaki wytwarza ich ruch na mokrej nawierzchni, pojazd się zatrzymuje, ktoś idzie, ptaki płaczą, pojazdy wciąż jadą, kilka kroków i ostatni dźwięk, kropla wody.

Ścieżka dźwiękowa składa się z odgłosów znanych młodym studentom, którzy będą mogli formułować hipotezy, które film potwierdzi lub unieważni. Druga część może budzić konsternację i nie ma żadnej rozsądnej wskazówki, poza uporczywym deszczem, odnosi się z całą pewnością do rzeczywistości. Gdzie zniknęli spacerowicz, kot i pojazdy?

Zniknięcie tych elementów dźwiękowych rodzi pytanie, czy nie sygnalizuje zniknięcia realnego i znajomego świata.

Posłuchaj i określ pochodzenie dźwięków na obrazku

Podczas seansu, z uczniami, ciekawe jest przyzwyczajanie się do rozróżniania:

. Dźwięki przynależne do reprezentowanej rzeczywistości.

(Przykład: deszcz, który widzę na zdjęciach).

Czy są to dokładnie te, które zwykle słyszymy? Czy jest różnica?

między zwykłym doświadczaniem tych dźwięków przez dzieci a ich restytucją w środowisku film? Tutaj dźwięki są realistyczne, ale to ich rozróżnianie przyciąga uwagę, podkreślając na przykład spadek kropli wody.

. Dźwięki, których pochodzenie nie ma miejsca w reprezentowanej rzeczywistości.

(Przykład: muzyka, której nikt nie gra w przedstawionej rzeczywistości).

Reżyser dodał więc tę muzykę. Ciekawie jest zapytać

dlaczego zwłaszcza, że w tym filmie pojawia się ona tylko w bardzo konkretnym momencie, postępuje od wolnego do szybkiego, a następnie ponownie zwalnia. Studenci niewątpliwie to zobaczą że towarzyszy tańcowi latających ryb, że jest dźwięk instrumentów bardzo blisko kropli deszczu.

Muzyka zbiega się z zadumą, z ruchem wyobraźni, która się rodzi, wywodzi się z dziecięcego doświadczenia deszczu, pogłębionego samotnością oczekiwania bezczynny. Podkreśla metamorfozę rzeczywistości, która jednak pozostaje punkt wyjścia zadumy: bardzo realny dźwięk deszczu, kojarzony przez chwilę z koci dzwonek, staje się krystalicznie czystą muzyką. Woda staje się narzędziem muzyka, a spadające krople rezonują jak ostrza ksylofonu.

Jeśli chodzi o dźwięki w kinie, możemy zapoznać się z jasnymi i ilustrowanymi objaśnieniami na stronie:

<http://upopi.ciclic.fr/vocabulaire/glossaire>

Obejrzyj film bez dźwięku

Jest to ćwiczenie często praktykowane, co pozwala nam zaproponować jeden lub wiele ścieżek dźwiękowych i analizować jak wpływają na odbiór filmu.

Studenci są zawsze uważni do różnic w znaczeniu i emocje postrzegane w zależności od wyborów zaimplementowano dźwięk.

Studenci też coś zmieniają pomiędzy muzyką a efektami dźwiękowymi.

Film sieciowy

Literatura dziecięca

Istnieje mnóstwo prac traktujących o doświadczeniu deszczu.

Dlaczego nie wybrać dzieł, które przedstawiają pozytywną wizję deszczu?

Wiersze na temat deszczu...

„Pada deszcz”, Les Ziaux, Raymond Queneau (1943), wiersz pełen radości, który uczniowie będą mogli naśladować jako młodzi Oulipienowie.

„Pluie”, À la borde du temps (1984) i „Le loup vexé”, Enfantasques (1974), Claude Roy, teksty poetyckie i zabawne.

„Pluie”, Les Stances, Jean Moréas (1899), osiem melancholijnych wersetów, które mogą być echem dziecięcych marzeń.

„Deszcz”, Odchylenie rzeczy, Francis Ponge (1942), niezwykła ewokacja związana z dźwiękami i formami, w postępie zbliżony do filmu.

„On pleure w moim sercu”, Romanse bez słów, Paul Verlaine (1874). „Barbara”, teksty, Jacques Prévert (1946).

Kino animowane

„Mój sąsiad Totoro”, Hayaho Miyazaki (1988). „Ponyo na klifie”, Hayaho Miyazaki (2008)

Farba

„Deszcz, para i prędkość”, William Turner, 1844, National Gallery, Londyn.

„Deszcz na miasto”, Takeushi Seiho, między 1864 a 1942, Musée d'Orsay, Paryż.

„Studium krajobrazu morskiego z chmurą deszczową”, John Constable, 1828, Królewska Akademia Sztuk Pięknych, Londyn.

Porównanie dzieł japońskiego malarza Hiroshige z dziełami, które inspirował, „japoniami” Vincenta van Gogha:

„Nagły deszcz nad mostem Shin-Ōhashi i Atake”, 1857, Hiroshige, Biblioteka Kongresu Stanów Zjednoczonych i

wersja Vincenta van Gogha „Most w deszczu, według Hiroshige”, 1887, Muzeum, Amsterdam.

„Pole pszenicy w deszczu”, 1889, Vincent van Gogh, Muzeum Sztuki w Filadelfii.

Chronione przed deszczem, Hanabusa Itchō, 1709, Metropolitan Museum of Art

Muzyka

„Kropla wody” (Preludium opus 28 nr 15), 1838, Fryderyk Chopin.

„Ogrody w deszczu” (druki), 1903, Claude Debussy.

Claude Debussy oświadczył, że przed napisaniem tych grafik oglądał obrazy Turnera w Londynie.

<https://admin-ressources.philharmoniedeparis.fr/0769180-estampes-de-claude-debussy.aspx>

„Rain Tree, na dwie marimby i wibrafon”, 1981, Toru Takemitsu.

Ten japoński kompozytor poświęcił deszczowi kilka utworów, szczególnie w latach 80. Ten, z którym się bawił instrumentach perkusyjnych, ma charakter „odtwórczy” i potrafi rozbudzić wyobraźnię uczniów.

<https://edutheque.philharmoniedeparis.fr/doc/CIMU/0962799>